ANUL III — Nr. 746. O SINGURĂ EDIȚIE LUNI, 18 FEBRUARIE 1891

NUMĔRUL 10 BANI

ABONAMENTELE
INCEP LA 1 ȘI 15 ALE FIE-CAREI LUNI
și se plătesc tot-d'a-una 'nainte

In Bucurescĭ la casa Administrațiel.
Din Județe și Străinătate prin mandate poștale.
Un an in țară 30 lei; in străinătate 50
Șése luni » 15 » » 25
Trei luni » 8 » » 13

Un număr în străinătate 15 banĭ

MANUSCRISELE NU SĔ NAPOEAZĂ

Adevĕrul

Să te ferești, Române! de cuiŭ strein in casă.
V. Alexandri.

NUMĔRUL 10 BANI

ANUNCIURILE
Din BUCURESCI și JUDEȚE se primesc NUMAI la ADMINISTRAȚIE.
Din STREINĔTATE, direct la administrație și la toate Oficiile de publicitate.
Anunciurĭ la pagina IV . . . . . . 0.30 b. linia
» » » III . . . . . . 2.— lei »
» » » II . . . . . . 3.— lei »
Inserțiunile și Reclamele 3 lei rândul.
LA PARIS, ziarul se găsește de vênzare cu numĕrul la kioscul No. 117, Boulevard St.-Michel.

UN NUMĔR VECHIŬ 30 BANI

ADMINISTRATIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

DIRECTOR POLITIC: ALEX. V. BELDIMANŬ

REDACTIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

11 FEBRUARIE 1866

CONSPIRATORII MILITARI

CRIZA

De când a demisionat cabinetul Manu, Regele o duce într'un conciliabul neîntrerupt.

Vinerĭ seara, până târziŭ, El a conferit cu președinții Corpurilor legiuitoare.

D. Gh. Cantacuzino, președintele Camerei, a recomandat Regeluĭ pe D. General Florescu.

Acest din urmă a repetat ceea ce spusese cu ocazia alegerei sale la presidenția Senatuluĭ: a recomandat un cabinet, care să fie expresiunea unuia din vechile partide ale țĕreĭ.

Sâmbătă dimineața, M. Sa a început să cheme pe foștiĭ președințĭ de consiliŭ, carĭ sunt încă în viață.

Aŭ defilat pe rînd D-niĭ: Lascar Catargiu, Mihail Kogălniceanu, Nicolae Krețulescu, Ion și Dumitru Brătianu și apoĭ iar *da capo*.

Toate aceste consfătuirĭ ni se par maĭ mult decorul uneĭ marĭ tragerĭ pe sfoară, pe care voiește s'o sĕvârșească Regele până va trece gârla jubileuluĭ și a fortificațiilor.

Toțĭ acești bărbațĭ politicĭ—fără deosebire de partid—aŭ recomandat Regeluĭ un minister prezidat de D. General Florescu.

Prin urmare, Generalul Florescu va forma ministerul și Regele îl va însărcina cu aceasta, dacă nu cumva l-a și însărcinat până în acest moment.

Pentru noi, precum am spus, orĭ-ce minister se va forma, el va fi ministerul trageret pe sfoară și va servi numaĭ pentru a scăpa pe M. S. de o mare încurcătură și de o înfrângere sigură.

Românĭ! Deschidețĭ-vĕ ochiĭ; saŭ, de nu, vețĭ fi silițĭ a vĕ deschide pungile și a le goli până la fund.

ADEVĔRUL.

O PAGINA DE ISTORIE

II

Am numit pe șefiĭ civilĭ aĭ conspirațiuneĭ, carĭ, trebue să o recunosc, lucrând la rĕsturnarea Domnitoruluĭ, uzaŭ de un drept cetățenesc; nu pot însă să nu înfierez cu stigmatul infamieĭ mijlocul odios de care eĭ s'aŭ servit pentru a ajunge la țelul ce'l urmăreaŭ. Pasiunea a orbit într'atâta pe șefiĭ conspirațieĭ, încât eĭ nu aŭ vĕzut că acest *pronunciamento* era o pată pentru armată, pată care, după un pătrar de secol, nu este încă ștearsă cu desăvârșire, și nu se va șterge de cât în ziua când, în rândurile oștireĭ, nu se va maĭ afla nicĭ un ofițer care să fi călcat în picioare onoarea militară.

Inainte de a urma cu narațiunea mea, voiŭ numi dar pe șefiĭ militarĭ carĭ, uitând sacrul jurămênt către Domnitorul lor, aŭ executat complotul urzit de civilĭ. După rĕsturnarea luĭ Cuza Vodă, acești ofițerĭ ar fi trebuit să înțeleagă, să simță chiar, că eĭ nu maĭ puteaŭ purta uniforma. Sacrificiul carierei lor ar fi fost până la un oarecare punt o scuză saŭ maĭ bine o ispășire a faptuluĭ neonest pe care îl săvârșiseră. Din contra, i-am vĕzut pe toțĭ aspirând la înaintărĭ și favorurĭ ca și cum trădarea militară ar trebui răsplătită.

Patru ofițerĭ superiorĭ s'aŭ făcut uneltele uneĭ conspirațiunĭ civile, și aŭ atras după eĭ maĭ mulțĭ ofițerĭ inferiorĭ.

După douĕ-zecĭ și cincĭ de anĭ cred că a sunat ceasul de a da fiecăruia partea sa de rĕspundere.

Voiŭ face-o fără ură nicĭ pasiune și voiŭ arăta gradul de culpabilitate ce li se cade.

Colonelul Dimitrie Krețulescu.

El datora acest grad favoareĭ luĭ Cuza Vodă, care a bine voit a recunoaște ca bună o înaintare câștigată, Dumnezeŭ singur știe cum, în armata turcească. Șapte anĭ a domnit Vodă Cuza; de șapte orĭ în fie-care vară, Colonelul Krețulescu a primit câte cincĭ sute galbenĭ din caseta privată a Domnitoruluĭ, pentru căutarea sănătățeĭ la băile din streinătate. In total: treĭ miĭ cincĭ sute galbenĭ mâncațĭ de un trădător, care nu avea în fața conștiințeĭ sale nicĭ măcar scuza că salvează patria sa, căcĭ Dimitrie Krețulescu era întruparea scepticismuluĭ și a cinismuluĭ. — **A murit general.**

Maiorul Dimitrie Leca.

Șef al batalionuluĭ de vânătorĭ care păzea palatul domnesc în noaptea de 10 spre 11 Fevruarie 1866, el nu datora luĭ Vodă Cuza decât credința unuĭ militar onest. Ambițiunea de a juca un rol politic l'a perdut și l'a făcut să devie o unealtă inconscientă în mâinile luĭ C. A. Rosetti, care, dintr'un bun militar, a scos un trădător. — **A murit General.**

Colonelul Constantin Călinescu.

Eroul de la Costangalia, fiind trimes pentru a încunjura și a aresta câteva sute de Polonezĭ carĭ, bine armațĭ, trecuseră din Rusia pe teritoriul românesc, în Basarabia anexată, s'a ascuns într'o clae de fân, în loc de a fi în fruntea regimentuluĭ. Degradarea acestuĭ Colonel era hotărâtă, și numaĭ grație generozitățeĭ Domnitoruluĭ el a remas în armată. Colonelul Călinescu, în noaptea de 10 spre 11 Fevruarie 1866, nu avea nicĭ măcar tristul merit de a juca rolul unuĭ conspirator. El a fost târât de Colonelul Krețulescu, sub amenințarea unuĭ revolver, dus la cazarmă, și pus în capul regimentuluĭ seŭ. Când Colonelul Călinescu a auzit cuvintele: — *Dacă nu mĕ urmezĭ, îțĭ zbor creeriĭ* — imediat s'a supus și a doua zi, aruncând chipiul sĕŭ în sus, striga cât îl ținea gura: — *Jos Cuza!* — **Va muri General.**

Colonelul Nicolae Haralambie.

Ce să zic de acest copil rĕsfățat al luĭ Cuza Vodă? Sunt douĕzecĭ și cincĭ de anĭ de când Nicolae Haralambie a călcat în picioare onoarea sa de militar și astăzĭ încă staŭ și mĕ întreb: *Cum se poate?*

Cum se poate ca el să fi uitat părinteasca dragoste cu care îl încunjura Domnitorul? Cum se poate ca el să nu se fi gândit un moment la numeroasele dovezĭ de iubire pe carĭ i le dăduse Cuza Vodă? Cum se poate, în fine, ca el să nu'șĭ fi adus aminte de acea întrevedere cu Vodă Cuza, la care am asistat eŭ și Alexandru Papadopulo Calimaki (atuncĭ Ministru), în ziua vênzăreĭ silite a moșieĭ sale la tribunalul de Dolj? Acea întrevedere a fost mișcătoare; nu vorbea un Domnitor cu un Colonel, ci era un părinte care mângâia pe copilul sĕŭ de lovirea uneĭ nenorocirĭ și îl asigura că o va repara.

Haralambie este singurul militar conspirator căruia îĭ pot întinde mâna; camaraderia de pe băncile liceuluĭ Enric IV din Paris este între noĭ baza unor legăturĭ ce moartea numaĭ va distruge. Il cunosc foarte bine și știŭ că influențe fatale aŭ zguduit caracterul sĕŭ onest. I s'a spus, promițêndu'ĭ dovezĭ (negru pe alb), că Cuza Vodă dă România pradă Rusieĭ, că prezența luĭ Alex. Const. Moruzi în capul nouluĭ minister este un început al aceleĭ politicĭ nefaste țăreĭ. I s'a spus în fine că datoria sa de bun Român îĭ impune sacrificiul sentimentelor sale de recunoștință către Domnitor, față cu pericolul ce amenința România.

Așĭ fi dorit să pot zice astăzĭ: *Nicolae Haralambie va muri Colonel.* Cu durere sunt silit să zic: — **Va muri General.**

In momentul în care căpitanul Ipătescu îndeplinea ordinul Coloneluluĭ D. Krețulescu arestându-mĕ, șapte ofițerĭ inferiorĭ intraŭ în odaia Domnitoruluĭ și, cu revolverul în mână, îl sileaŭ să iscălească abdicarea sa.

Actul de abdicare, scris de maĭ înainte, fu iscălit pe umerele căpitanuluĭ Lipoianu. A doua zi fiecare din acești eroĭ, salvatorĭ aĭ Patrieĭ, se lăuda că pe umerile sale a iscălit tiranul (?) abdicarea sa. Această fanfaronadă dovedește îndestul cât de jos era căzut simțimêntul demnitățeĭ și al onoareĭ militare.

Aceĭ șapte ofițerĭ inferiorĭ eraŭ: *Căpitanul Mălinescu*, de gardă în acea noapte la Palatul domnesc, frate cu bătrânul Vasile Mălinescu pentru care Vodă Cuza, cu multă greutate, obținuse de la Corpurile Legiuitoare votarea uneĭ pensiunĭ. Căpitanul Mălinescu, cu lacrămile în ochĭ, ruga pe Domnitor pentru această pensiune, asigurându'l că toată familia îĭ vă rĕmâne vecĭnic recunoscĕtoare. In ziua votăreĭ pensiuneĭ, Domnitorul chemă pe căpitanul Mălinescu și îĭ spuse: — *Voesc a'țĭ lăsa mulțumirea de a anunța singur frateluĭ D-tale că bătrânețele sale sunt asigurate. Telegrafiază-ĭ că pensiunea sa este votată și transmite-ĭ salutările mele amicale.*

Căpitanul Pilat (azĭ general) avea o odae în Palatul domnesc, mânca la masa domnească și foarte dese orĭ cerea parale de la Domnitor, când abuzase prea mult de punga unchiuluĭ sĕŭ, Colonelul Pisoschi. Uniforma cu care acest căpitan a jucat la balul Curțeĭ din seara de 24 Ianuarie (17 zile înainte de 11 fevruarie) era plătită din punga prea generosuluĭ Cuza Vodă.

Maĭ eraŭ *Căpitaniĭ Handoca, Lipoianu* (astăzĭ Colonel), *Berendeĭ*, (astăzĭ General), *Gheorghiu* (astăzĭ Colonel), *Costiescu* (a murit Colonel).

Viteazul, dar cu prisosință prudentul *Căpitan Candiano Popescu*, (azĭ colonel și aghiotant al Regeluĭ) desemnat pentru a pătrunde și el în Palatul domnesc, a preferat să se ducă acasă la Liebrecht pentru a'l aresta. Calul pe care încăleca în acea noapte căpitanul Candiano Popescu fusese plătit câte-va sĕptămânĭ maĭ înainte din punga prea darniculuĭ Cuza Vodă.

După iscălirea actuluĭ de abdicare, Domnitorul se îmbrăcă repede și ieși din Palat. La scară aștepta o trăsură pe capra căreia se afla D. Const. Ciocârlan. Vodă Cuza se urcă în trăsură cu căpitanul Costiescu și, în momentul plecăreĭ, auzind o împușcătură de pistol, întrebă pe temnicerul sĕŭ Costiescu:

— *Ce însemnează acest foc?*

— *E un semnal, Măria Ta!*

In adevĕr, maiorul Leca, care aștepta în mijlocul pieței Palatuluĭ, vĕzênd pe Domnitorul plecat, dădu un foc care însemna că membriĭ guvernuluĭ provizor pot veni să iea în posesiune Palatul domnesc. —

Cuza Vodă fu condus la domiciliul D-luĭ Const. Ciocârlan, în piața Sf. Gheorghe, și Nicolae Golescu, Lascar Catargiu și Nicolae Haralambie fură proclamațĭ *Locotenențĭ Domneștĭ* de către armata care umplea piața și împrejurimile Palatuluĭ.

Zic *de armată*, căcĭ de popor nicĭ nu poate fi vorba. Cu noaptea în cap Bucureștiĭ se pomeniră cu o răsturnare la care atât Țara cât și Capitala nu luaseră absolut nicĭ o parte.

De aceia Colonelul Haralambie, întâlnind pe C. A. Rosetti pe piața Teatruluĭ, îĭ strigă cu amărăciune: — *Unde'țĭ e poporul?*

Am stat arestat la corpul de gardă al Palatuluĭ aproape întreaga zi de 11 Februarie. Timp de câteva ore, am asistat la cel maĭ desgustător spectacol, am vĕzut oamenĭ, carĭ datoraŭ pozițiunea lor luĭ Vodă Cuza, pe carĭ, cu șeapte saŭ opt zile înainte, îĭ auzisem jurând Domnitoruluĭ eternă credință și vecĭnică recunoștință, arătând un entusiasm prefăcut și aruncând pălăria lor în aer ca semn de entusiasm; i-am auzit strigând: *Jos Cuza! — Trăiască guvernul provizor!*

Pe unul, care nu era departe de fereastra odăiĭ mele, l'am apostrofat cu violență scuipându'l. A plecat rîzînd și făcêndu-mĕ nebun. Norocul luĭ că eram arestat.

Pe la 11 ore dimineața am avut fericirea a vedea în curtea Palatuluĭ pe amicul meŭ Gh. Râșcanu (prefect de Covurluĭ); l'am chemat și el mĭ-a spus că Vodă Cuza a fost dus la D. Ciocârlan, unde este arestat. Maĭ mult nu știa.

Umblam în mica odae în care eram închis ca o fiară sălbatică în cușca sa, spumegând de furie și blestemând neputința în care mĕ aflam.

Pe la patru ore un ofițer a intrat la mine învitându-mĕ a'l urma. M'am dus cu el în Palat, unde m'am găsit în fața Prințuluĭ Dimitrie Ghika, numit Ministru de interne, care cu multă amabilitate mĭ-a zis că, nefiind nicĭ un motiv pentru a prelungi arestarea mea, eram liber.

Am coborât în fuga mare scările acestuĭ Palat pe care de atuncĭ nu le-am maĭ urcat, m'am suit într'o birjă și m'am dus drept la D. Tyllos, Consul general al Franciеĭ.

O surprindere mare mĕ aștepta acolo.

D. Tyllos vĕzuse pe Cuza Vodă. Iată ce se petrecuse:

Consulul general al Franciеĭ, aflând de abdicarea Domnitoruluĭ, și maĭ ales de modul odios cu care i se zmulsese această abdicare, grație indiscrețiuneĭ unuĭ agent polițienesc, aflase casa unde era deținut Cuza Vodă.

D. Tyllos se duse la locuința D-luĭ Ciocârlan, suí scările și ceru să vază pe Domnitor; sentinela îĭ puse baioneta în piept tăindu'ĭ calea. Atuncĭ consulul general începu a striga în gura mare că în calitatea sa de reprezentant al Suveranuluĭ Franciеĭ, voește numaĭ decât să vază pe Domnitorul Românieĭ.

Temnicerul, căpitan Costiescu, auzind strigătele D-luĭ Tyllos și temêndu-se de un scandal care ar face să se adune lumea împrejurul caseĭ, lăsă pe Consulul general al Franciеĭ să pătrundă în odaia unde se afla Vodă Cuza.

— *Luațĭ brațul meŭ*, îĭ zise el, *și să mergem împreună la Cameră. Drapelul Franciеĭ va proteja pe Domnitorul Românieĭ!*

— *Pentru nimic în lume*, rĕspunse Cuza Vodă, *nu voiŭ consimțĭ a urca încă odată treptele Tronuluĭ. Ițĭ mulțumesc, D-le Consul, de amicala D-tale vizită, dar te rog, înlesnește cât poțĭ sarcina ce șĭ-aŭ luat Locotenențiĭ Domneștĭ, căcĭ mĕ tem ca Unirea să nu fie compromisă.*

Acest dialog mĭ-a fost povestit de D. Tyllos, câteva ore după ce părăsise pe Domnitor. Bătrânul Consul era foarte emoționat, și nu găsea cuvinte destul de puternice pentru a exprima admirațiunea ce-ĭ inspiraŭ înaltul patriotism și abnegațiunea luĭ Cuza Vodă.

In aceeași zi, pe la șase ore seara, Vodă Cuza a fost dus la Cotrocenĭ, unde i se pregătiseră douĕ odăĭ. Locotenențiĭ Domneștĭ se temeaŭ a lăsa pe fostul Domnitor în Capitală, cu toate că eĭ pretindeaŭ că poporul L'a detronat și că prin voința poporuluĭ eraŭ în capul Țăreĭ.

Intorcêndu-mĕ acasă, am aflat purtarea nedemnă a deputaților și a senatorilor carĭ cu cincĭ sĕptămânĭ înainte (la 6 Decemvrie 1865)

primiseră cu aclamaţiunĭ Mesagiul de deschidere a Corpurilor Legiuitoare, citit de Domnitor.

Aceştĭ lacheĭ aŭ primit cu o slugarnică supunere Locotenenţa Domnească cu ministerul numit de ea. Un singur deputat (să-ĭ fie ţărîna uşoară şi memoria eternă), Nicu Catargiu, a protestat cu indignaţiune contra insultelor ce deja se aruncaŭ fostuluĭ Domnitor. — Dar de ce să mĕ mir de purtarea acesteĭ turme? N'am vĕzut oare în urmă pe un bărbat cult, cumnat al Domnitoruluĭ, primind, câte-va sĕptămânĭ după 11 Fevruarie 1866, o funcţiune de la aceĭ carĭ detronaseră pe Cuza Vodă?

Tot în acel moment mi s'a povestit că Colonelul Alex. Solomon, în fruntea regimentuluĭ sĕŭ, refuzase să recunoască noua stare de lucrurĭ stabilită într'un mod ilegal, şi cu preţul onoareĭ armateĭ. Acest tip al militaruluĭ fără prihană care nu consideră jurământul ca un contract sinalagmatic, nu a cedat decât în faţa votuluĭ nedemnilor reprezentanţĭ aĭ naţiuneĭ.

In mijlocul acestuĭ nămol de turpitudinĭ, o veste îmbucurătoare îmĭ alinase durerea de care eram cuprins. Marea majoritate a corpuluĭ ofiţeresc din Bucureştĭ, nevoind a fi solidară cu scârboasa purtare a trădătorilor în uniformă, a protestat cu indignaţiune şi a înfierat pe militariĭ fevruarişti, (aşa aŭ fost numiţĭ trădătoriĭ şi cu acea poreclă aŭ rĕmas).

Mĕ întorseĭ acasă, sufletul îmĭ era plin de durere şi de amărăciune. Astăzĭ, după douĕzecĭ şi cincĭ de anĭ, când mĕ gândesc la acea zi, mĕ mir cum nu am înebunit.

Un ofiţer mĕ aştepta pentru a'mĭ destăinui că corpul ofiţeresc din Capitală, care nu fusese amestecat în acel odios atentat, era hotărât a readuce pe Domnitorul în Palat din orĭ ce loc El s'ar afla. Generalul Florescu şi Colonelul Solomon eraŭ, mĕ asigura el, în capul acesteĭ mişcărĭ.

Neputênd să controlez această veste, mulţumiĭ ofiţeruluĭ şi căzuĭ zdrobit de oboseală.

Dar, după plecarea luĭ, mĕ gândiĭ mult la cele destăinuite de tînĕrul militar; ideă că o mişcare s'ar putea face pentru salvarea Suveranuluĭ meŭ iubit, fără ca să iaŭ parte la ea, mĕ tortura.

Eram hotărît a mĕ duce să aflu adevĕrul, când de o dată se deschide uşa şi vĕz intrând pe unul din Locotenenţiĭ Domneştĭ.

(Urmare Duminica viitoare)

Alex. V. Beldimanŭ

Redacţia şi Administraţia ziaruluĭ *Adevĕrul* s'aŭ mutat în localul tipografieĭ Thoma Basilescu, Bulevardul Elisabeta Nr. 111, (Casa Dr. Steiner) colţul strădeĭ Brezoianu.

Cabinetul la mezat

Craiul care ne guvernă
Fiind-că 'ĭ dăm grămezĭ cu banĭ,
Vrea 'n curând ca să 'şĭ serbeze
Al Domnieĭ sfert de anĭ,
Pentru-această zi şi-alege
Gloriosul zece Maiŭ; —
Se prepară-iluminaţiĭ,
Muzicĭ, zgomot şi alaiŭ!

*

Insă pentru aceste-lucrurĭ
Multe cheltuelĭ se cer; —
Să le satisfacă oare
S'o găsi vr'un minister?
Regele îşĭ face planul
Şi 'şĭ expune acel plan:
Cine dă maĭ mult să'mĭ spuie,
Eŭ nu voiŭ să daŭ un ban!

*

Când l-aud aceĭ ce vecinic
Se gândesc tot la guvern,
Aste vorbe 'njositoare
La urechie î le-aştern:
«Iţĭ promitem totul, Sire,
«Dar puterea să ne-o trecĭ
«Nouĕ, — veĭ vedea în urmă
«Cât de bine-o să petrecĭ!»

*

Regele cu eĭ brodează
Al petrecereĭ ghierghief
. . . .
. . . .
Ţara dar o să plătească,
Craiul ca să facă chief!

Arecin I

CATULLE MENDÈS

CEI TREI BEŢIVI

I

Intr'o zi, treĭ fraţĭ mergeaŭ înpreună pe acelaş drum, treĭ bărbaţĭ tinerĭ cât se poate de nenorociţĭ; fiind-că eraŭ feciorii împĕratuluĭ din Mataquin, biruit, destronat, ucis, anul trecut, de către un monarh de prin prejur; dacă pentru copiĭ de săracĭ e grozav lucru ca să pribegească fără azil, din zorĭ de zi şi până noaptea, şi să doarmă în nopţile recĭ cu capul pe o piatră, apoĭ e şi maĭ grozav pentru nişte domnĭ delicaţĭ carĭ aŭ fost obişnuiţĭ să locuiască într'un palat de marmură, garnisit cu mobile scumpe, şi să se resfeţe, în fiecare dimineaţă, până în ceasul când li se aduce ciocolata, în paturĭ moĭ de puf, subt plăpâmĭ de atlaz galben şi de catifea roşie.

— S'a trecut! nu maĭ pot îndura ast-fel de viaţă! zise cel maĭ mare bătênd din picior.

— Nicĭ eŭ! zise mijlociul.

Cel maĭ mic nicĭ nu suflă măcar; era un copil tăcut, care, fără să se plângă vre-odată, ţinea ochiĭ în jos, ziua spre floricelele din vălcele, şi seara 'ĭ ridica spre steluşoarele din umbră. Chiar în vremea pe când era prinţ nu vorbea de fel, îşĭ petrecea ceasurile plimbându-se pe sub copaciĭ din parc, gândindu-se la nu ştiŭ ce, ascultând privighetorile. Şi, câte odată, scotea din buzunar un flueraş de cristal cu care imita cântul pasĕrilor. Insă oamenii rĕĭ carĭ jefuiră palatul luară cu dînşiĭ saŭ sparseră fluerul. Luĭ îĭ părea rĕŭ după fluer. Bălan, plăpând, cu obrazul palid de o albeaţă cam vînătă, semăna cu o fetiţă care fusese multă vreme bolnavă, care ar fi în convalescenţă.

— Când îmĭ aduc aminte că aveam toată gloria şi toate bogăţiile . . . zice cel maĭ mare.

— Când îmĭ aduc aminte şi eŭ — zise mijlociul — de serbările frumoase unde prinţesele jucaŭ pavana, cu umeriĭ goĭ şi cu piciorușul încălţat în aur, care li se vedea când li se ridica rochia . . .

— Desnădejdea îmĭ sfîşie inima!

— Lacrimĭ fierbinţĭ îmĭ frig ochiĭ!

— Din fericire am nemerit un mijloc ca să uit fericirile noastre d'odinioară şi neajunsurile noastre de azĭ.

— Ah! ce mijloc? spune iute.

— Nu ştiĭ tu că toate amintirile, cele dulcĭ ca şi cele maĭ amarnice, se 'neacă în uituca beţie? De câte orĭ am pismuit pe beţiviĭ carĭ se izbesc de ziduri! Să ne înbătăm şi noĭ, frate! Aide cu mine în cârcima asta.

— Heĭ! n'avem banĭ cu ce să plătim ce vom bea.

— Am găsit doĕ mărgăritare în căptuşala haineĭ mele. Ia tu pe ĕsta, eŭ oprese'l pe ce-l'alt. In schimbul lor o să ne dea câte-va pahare cu vin.

— Fie, viŭ cu tine. Insă nu vreaŭ să mĕ înbăt de vin; slujnicile cârcimeĭ poate că sunt frumoase; am să sorb uitarea de pe buzele femeilor.

Şi 'şĭ vĕzură de drum fără să se tulbure de copilul tăcut care 'şĭ vedea de drum. Cât ţinu ziua el se uită la florile din vălcele. La ce se gândea el? La fluerașul spart. Şi îndată ce se întunecă, ridică fruntea ca să vadă cum rĕsar stelele.

II

Se întîmplă că fie-care dintre cele doĕ mărgăritare avea o valoare mare; un negustor ovreĭ, care şedea la o masă în cârcimă, le preţui, le cumpără, le plăti foarte scump.

Atuncĭ, cu buzunarele pline de banĭ frumoşĭ, cel maĭ mare nu se mărgini să bea numaĭ vinul de care se mulţumesc ţăraniĭ. Se duse în oraşe şi se îmbătă cu vinurile cele maĭ costisitoare. In paharul luĭ abia golit urmară unu după altul saŭ se amestecară ilustrul johannisberg, a căruĭ faţă e ca a soareluĭ palid, lacrima Christi, care 'ĭ ca nişte lavă de aur topită, madere şi malvoaziĭ, vinurĭ roşiĭ şi albe, vechĭ şi noĭ. Bĕu falern, massic şi cecub. Compară vinul de Hio cu vinul de Cipru, talasitul, care trebue pus să se rĕcorească în cala uneĭ corăbiĭ, cu tathalasomenul care'ĭ bun numaĭ amestecat cu apă de mare; tokayul, se păru că seamănă puţin cu vinul tenedos. Şi după ce golea câte-va sticle de vin bea şi câte-va sticle de şampanie fiind-că 'ĭ plăcea spuma. Aşa că orĭ cât de mult ar fi căutat cine-va ar fi găsit foarte cu greŭ un beţiv aşa de perfect bĕutor ca fiul acesta maĭ mare al împĕratuluĭ, şi el se împleticea pe strade, fără manta în spinare şi fără pălărie pe cap, urlând cântece!

Mijlociul, aproape bogat după ce vînduse mărgăritarul, nu se mulţumise numaĭ cu slujnicile groase, cu braţele goale carĭ trec de la o masă la alta şi maĭ târziŭ din pat în pat.

In multe cetăţĭ avu multe femeĭ frumoase. El îşĭ dete plăcere să sfâşie rochiĭ de atlaz de sub carĭ ieşaŭ rotunjimĭ de neauă, şi să muşte buze trandafiriĭ carĭ se topeaŭ sub dinţiĭ luĭ ca nişte zmeurĭ coapte. Nu trecea ceas măcar fară să nu'ĭ zică o femee: „Te iubesc“, fiind-că el s'arăta generos. Iĭ plăcură pe rînd oacheşele, pe urmă bălanele, pe urmă roşiile. Le amestecă, neştiind pe cine să prefere! Infăşurat în mângâerĭ semănă cu aceĭ ulmĭ din Italia pe carĭ s'agaţă viţa şi lasă ciorchiniĭ să atîrne. Maĭ puţin înăpăiat, alegerile luĭ fură ciudate, sperând că femeile Cafre îl vor face să simţă gustul Georgianelor şi o mulatră sluji de tranziţie la întoarcerea luĭ la bălane. Rĕmase cu bălanele. Inţesă odaia zi şi noapte cu maĭ multe fete cu părul de aur de cât poate să viseze un adolescent! Aşa că orĭ cât ar fi căutat cine-va, anevoe ar fi găsit un amant maĭ dat amoruluĭ de cât copilul acesta mijlociŭ al unuĭ împĕrat; când trecea el pe strade cu turma luĭ de amoroase, semăna ca gloriosul Aretin urmat de cele patru-zecĭ de Aretine.

Insă nicĭ cel mare nicĭ cel mijlociŭ nu găsiră, în beţia vinuluĭ saŭ în beţia sărutărilor, deplina uitare a gloriilor de odinioară şi a împĕrăţieĭ pierdute; fiind-că omul se deşteaptă din toate bucuriile cu inima tristă saŭ cu gura amară; şi ziua de mâine era pentru dînşiĭ tot-d'auna tristă.

III

Când se 'ntoarseră pe drumul unde umblaŭ întâi, obosiţĭ, zdrobiţĭ, ruinaţĭ — gândindu-se cu maĭ multă amărăciune la fericirea lor trecută — se mirară cumplit când vĕzură pe fratele lor maĭ mic stând la rădăcina unuĭ copăcel înfloritor, subt un zbor de albine, şi zîmbind; în ochĭ şi în toată figura avea o bucurie nespusă.

— Ce fel! tu nu maĭ suferĭ? zise cel maĭ mare.

Copilul rĕspunse:

— Nu.

— Ce fel! aĭ uitat durerile d'odinioară? zise cel mijlociŭ.

— Da.

Atuncĭ îl întrebară:

— Şi ce aĭ făcut tu ca să uiţĭ trecutul, prezentul, — viaţa?

— Am făcut ca şi voĭ, zise el, m'am înbătat! şi mĕ înbăt şi acum! şi trăesc într'o plăcere fără sfârşit. Cine se maĭ gândeşte acum la împĕraţiĭ destronaţĭ, la palatele jefuite şi incendiate! Ce'mĭ pasă de ce a fost, de ce este, de ce o să fie! Am uitat până şi fluerașul, din pricina beţieĭ care mĕ cufundă în visurĭ maĭ strĕlucitoare de cât salele de marmură şi de aur, maĭ melodioase de cât cântul privighetorilor din parc. Şi e o beţie fără pereche din care nu mĕ deştept nicĭ-odată.

— Oh! beţia aburuluĭ căruĭ vin?...zise cel mare.

— Oh! dulceaţa căror buze?...zise mijlociul.

— . . . te fac să fiĭ aşa de vesel? întrebară eĭ într'un glas.

— A nicĭ unuĭ vin, a nicĭ unor buze.

Şi copilul zise iar:

— Sorb, în fie-care dimineaţă, picăturĭ de roă din floarea unuĭ trandafir de pe marginea şanţuluĭ, şi în fie-care seară, dintr'un crin a căruĭ floare cată, spre azur, sorb o rază de stea!

I. S. Sp.

Lista de subscripţiune pentru ridicarea unuĭ monument naţional în oraşul Ploeştĭ, spre amintire vitejilor vînătorĭ din Batalionul al II, căzuţĭ în rezboiul din 1877 (78).

D. Petre Mihail	25	leĭ
D. St. Iulian	5	„
I. Ardeleanu fost serg. major	2	50
Alex. V. Beldimanŭ.	20	„
I. Berberianu	10	„
Un Român de viţă veche. . .	5	„
Iacob Fĕtu	20	„
Doamna E. C.	5	„
G. Iamandi	10	„
Dr. George Mileticĭ	10	„
Jaques Herdan	40	„
(Va urma) Total .	152	50

EXPOSIŢIA UNIVERSALĂ DIN 1889

Continuăm a da, cititorilor noştri, încă câteva din figurile care înpodobesc darea de seamă a Prinţuluĭ Gheorghe Bibescu, asupra exposiţieĭ Universale din 1889:

O birje de Hereasca

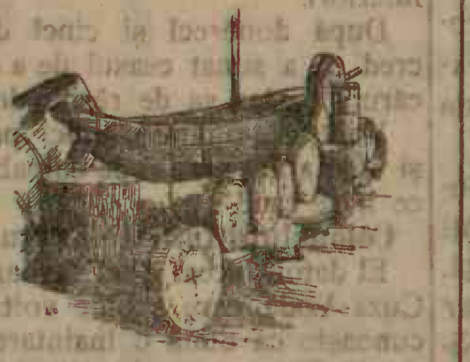
Albiĭ şi alte obiecte de lemn

Lingurărie de lemn

Olărie

Corabia D-luĭ Mişu Marghiloman

Uvrajul se găseşte de vînzare la toate librăriile din Capitală.

CA SĂ VISĂM

ZORINA ŞI AUREL

I

Da, în toamnă. — Pe cărărĭ alergaŭ frunzele copacilor, duse de vînt; cele care se uscaŭ, dădeaŭ pădureĭ colea tonurĭ roşatece, dincoace galbene, icĭ d'un verde-gălbuiŭ, colea d'un roşatec-auriŭ, care, la o laltă şi de-odată lovind privirea, înfăţişa o armonie de colorĭ plăcută şi atrăgătoare.

Câmpul iera, colea d'un galben mort, acoperit cu coceniĭ înalţĭ aĭ porumbuluĭ bun de cules; dincoace negru maĭ închis, maĭ deschis orĭ bătênd în cenuşiŭ pe unde era maĭ nisipişte, ogoare în care sta ascuns grâul de toamnă şi orzul; dincoace încă verde, dar de-un verde palid, samulastra de grâŭ şi de ovĕz; pe locurile încă nefăcute ogoare: atâtea varietăţĭ de nuanţe, sub căderea razelor unuĭ soare voios de toamnă, care sarărea efectul coloritului acestuĭ tabloŭ, prin schimbărĭ graţioase de umbră şi lumină.

Şi 'n acest aier cald, subt un cer frumos d'un albastru pal, bătênd în verde de smaragd către orizont, — se rĕsfăţaŭ ciocârliile, sărind din porumburĭ şi înălţându-se ca săgeţile în spaţiŭ. La o înălţime destul de mare începeaŭ să se legene în aier cu aripile fîlfîitoare şi trimiteaŭ soareluĭ, iubitul lor legendar, cântările lor voioase pline de-un farmec melancolic.

Pe ramurile copacilor din pădure varietatea fără socoteală a pasĕrilor, în varietatea lor de glasurĭ, îşĭ spuneaŭ păsurile, se îngrijiaŭ de iarna care se apropia şi, cătând la soarele cald, începeaŭ să se joace alungând grijile...Inima le îndemna să se folosească de ziua frumoasă de azĭ, a grijilor vreme fiind tot-d'auna.

Prin spaţiŭ se plimbaŭ liniştite, când lipsea vîntul, poposit şi el spre odihnă pe unde-va pe la vr'o zînă,— se plimbaŭ liniştite fire albe, toarse din caiere nevĕzute de-o mână măiastră ascunsă în imensitate.

Şi strĕlucitoare se iviaŭ aceşte fire, care umblaŭ legănându-se, mlădioase, în tovărăşie câte treĭ şi patru, surorĭ aeriane, pornite de la muma lor Intîmplarea să călătorească prin lume.

Strĕlucitoare, în bătaia soareluĭ, aci se opreaŭ pe ramurĭ de copacĭ, aci se ţineaŭ printre burienele înalte, aci prinse de muncitorĭ, fîlfîiaŭ la adierea vîntuluĭ.

Fluturiĭ tomnatecĭ, ca şi flăcăiĭ bătrânĭ, alergaŭ de colo, colo, deşteptaţĭ târziŭ pentru dragoste şi desmierdărĭ....

Maĭ găseaŭ floricele pe icĭ, pe colo... dar în ele nu maĭ era tinereţea primăvăratecă, parfumul şi vioiciunea colorilor...

Se mulţumiaŭ atuncĭ cu razele soareluĭ, căldură şi lumină: bĕtrâniĭ cată să se mulţumească cu ce găsesc, nu tot-d'auna cu ce le-ar cere inima...

Iar ciocârliile, predominând concertul cel atât de variat în glasurĭ, urmaŭ să se înalţe către împărătescul fecior al Spaţiuluĭ, de lumină dătător.

La marginea pădureĭ se ivi o arătare plină de farmec, neaşteptată şi poetică arătare, vis de fericire într'o apoteoză feerică de lumină şi de speranţă.

O copilă ca de patru-spre-zece anĭ, al căreia sîn abia se desemna în umbra cutelor rochiţeĭ sale roze; copilă cu ochiĭ marĭ albaştri plinĭ de-o expresiune ideală a nevinovăţieĭ şi a frumuseţeĭ; copilă cu faţa rotundă, albă-trandafirie, presărată pe de marginĭ cu acel drăgălaş puf, strĕlucitor şi fin, care dă chipuluĭ o drăgălăşie nespusă.

Cum s'aprinde închipuirea la asemenea rare ivirĭ ce par suprafireştĭ; cum bate inima de tare şi ce fiorĭ rĕspândeşte în întreaga'ţĭ fiinţă sângele înfierbântat.... Şi însă te pierzĭ în câte-va clipe într'o lume departe de cea reală, visezĭ şi dulce 'ţĭ pare viaţa aceluĭ vis de-un minut, de-o clipă; visezĭ şi n'aĭ maĭ voi să te deştepţĭ din acea beţie suavă a inimeĭ...

Visezĭ!... A visa!... Nepreţuită uitare de sine! Epopee ce nicĭ o-dată nu va putea fi scrisă, căcĭ operile cele maĭ geniale rĕmân în închipuirea celuĭ ce se ridică cu gândul până la cele maĭ înalte sfere ale simţireĭ. A scri.... e a te coborâ, a te deştepta, a strânge, a pune în ordine, a judeca.... A visa şi a rĕmânea cu amintirea unuĭ vis care atinge sublimul, e a crea pentru tine însu'ţĭ, — dulce egoism poetic, nevinovat, nevĕtămător, — creaţiune care neîntrecută rĕmâne, legând inima de închipuire şi viaţa de vis, de sublimul ideal.

Şi păşa pe o cărare cu umbreluţa eĭ albastră, şi pe fondul acesta transparent, aurit de razele soareluĭ, capul eĭ cu pĕrul negru strĕlucitor avea înfăţişarea frumuseţeĭ celeĭ maĭ desăvêrşite.

Mersul eĭ era plin de-acea cochetărie firească ce nu se învaţă la nicĭ o şcoală şi care alcătueşe unul din cele maĭ puternice farmece ale femeeĭ.

Purta rochiţa scurtă, de sub care eşaŭ

FOIŢA ZIARULUI „ADEVERUL“

76

CHARLES MEROUVEL

MORŢI ŞI VII

VI

Explozia

Ea nu rĕspunse.

Jeana voi sĕ se scoale, voi să iasă, să se ţie de uşă şi căzu pe spate.

Mariana, care auzise ceartă, o primi în braţe.

— Dar nu vezĭ că nu te aude? a leşinat! zise Mariana beţivuluĭ eĭ de bărbat.

Mariana'ĭ bătea în palme şi o legăna pe genuchĭ ca s'o deştepte.

Baudru se pusese iar la masă, cu coatele pe masă, cu degetele încîrligate d'asupra ţesteĭ.

In momentul acesta uşa bucătărieĭ se deschise şi intră un fel de iazmă.

Era Tereza, pe jumĕtate înbrăcată, cu pĕrul vîlvoĭ.

Ea arătă pe Jeana luĭ Baudru care ridicase capul şi'ĭ zise:

— Facĭ rĕŭ, tată, că'ĭ zicĭ mincinoasă! Nu pentru întâia oară ni se întîmplă astfel de nenorocire! Şi singurul vinovat eştĭ numaĭ d-ta!

— Eŭ?

— Da. Aĭ vrut să viĭ în Paris, pe când steteam foarte liniştiţĭ la ţară. Am mers tot maĭ rĕŭ până am ajuns unde sîntem azĭ. Iĭ spuĭ să se ferească, să se apere, pe câtă vreme prin orĭce loc trece e urmărită de o haită de pungaşĭ carĭ ar ucide un om pentru doĭ francĭ! Acum treĭ anĭ mĕ întorceam şi eŭ tot aşa într'o seară, maĭ de vreme decât ea... Şi nu aveam să fac atâta drum... Nu mĕ scuz... Nu ţĭ-aş fi spus niciodată dacă nu s'ar fi întîmplat scena de azĭ dimineaţă... Doĭ oamenĭ, doĭ tîlharĭ murdarĭ, mişeĭ pe cât pot să fie nişte fiare cu faţă omenească, s'aŭ aruncat pe mine ca doĕ fiare sĕlbatice.... Am ţipat, o singură dată numaĭ... N'am avut vreme să ţip a doua oară.... Mĕ strînseseră de gât.... Un trecĕtor a fugit cât putea maĭ tare.... Pe urmă n'a venit nimenĭ.... Ar fi trebuit o minune ca pentru dînsa... Eŭ nu am avut atâta noroc.... Când mĭ-aŭ dat drumu nu maĭ aveam nicĭ o para şi pierdusem tot, chiar şi respectul pentru mine singură. Chiar în ochiĭ meĭ eram o otreapă... Pe noĭ nu ne păzeşte nimenĭ. Noĭ nu avem nicĭ feciorĭ după noĭ, nicĭ tată nicĭ frate, nicĭ măcar un jandarm saŭ un serjent de oraş. Unde sunt eĭ? In cartierele bogaţilor carĭ aŭ slugĭ şi arme şi pot să se apere singurĭ.

Tereza aruncă tatăluĭ sĕŭ o căutătură plină de scîrbă.

Iĭ zise iar:

— Aĭ zis că a sărit pîrleazul ca şi cea-l'altă. Cea-l'altă sunt eŭ. Eĭ bine! dacă l'am sărit, cum spuĭ tu, l'am sărit fiind-că nu aĭ ştiut să mĕ aperĭ, saŭ maĭ bine zis—nu vreaŭ să te învinovăţesc—fiind-că mizeria care ne-a copleşit nu ţi-a dat pas. Şi trebue să ştiĭ că dacă nu mĕ astîmpăr, pricina e numaĭ că voesc, nedormind şi ţiindu-mĕ de nebunii, să sfîrşesc maĭ iute cu viaţa, să nu 'mĭ maĭ aduc aminte întîmplarea aceea care mĕ desgustează şi mĕ înjoseşte; fiind-că 'mĭ e ruşine chiar de mine singură ca de o zdreanţă terfelită prin noroĭ; fiind-că în sfîrşit am voit să mĕ omor şi n'am ştiut cum! Uite-te bine, vezĭ dacă mint şi eŭ! Ea e maĭ bună de cât mine! Las'o să plece. Ea are un loc unde câştigă pâinea eĭ şi a ta! Dacă o facĭ să'şĭ piardă locul acela, cine ştie ce o să fie silită să facă mâine?

Tereza sărută pe soru-sa şi 'ĭ zise cu drag:

— Lasă! Eştĭ prea bună că 'ţĭ omorĭ zilele pentru nişte oamenĭ carĭ nu sunt nimic pentru tine! Fă ce vreĭ tu şi gândeşte-te la tine.

Baudru rĕmase încremenit în locul luĭ, pe când Jeana se depărta cu pasul unuĭ automat.

Ajunsese la mijlocul scăreĭ când Mariana o ajunse.

Jeana se 'ntoarse posomorîtă, zdrobită de ce auzise.

— Nu maĭ aĭ nicĭ o para, îĭ zise bĕtrîna.

— Nu, dar nu face nimic.

Muma 'ĭ strecură o piesă de doĭ francĭ în buzunar.

— Nu trebue să te superĭ pe dînsul! zise ea. Beţia l'a pierdut. Lecţia a fost crudă...Să nădăjduim! Eŭ te iubesc mult, Jeană dragă! Fiĭ curagioasă şi'l iartă!

— L'am iertat de mult!

Voia să zică: mamă. Insă nu zise.

Doĕ lacrimĭ îĭ străluciră în ochĭ.

Acum, ştia. Nu era copilul aceluĭ om.

Amândoĕ femeile se 'nţeleseră.

Mariana întinse braţele.

Fata s'aruncă pe pieptul eĭ fără să zică nicĭ o vorbă şi cu degetele'ĭ subţirele îşĭ şterse lacrimile care 'ĭ curgeaŭ pe obrajĭ.

Când ajunse afară i se păru că pentru dînsa începe o viaţă noă.

Se găsea şi maĭ singură de cât în zilele cele-l'alte. Familia asta ticăloasă nicĭ nu era măcar a sa.

Bastardă!

Ea nu ţinea de nimic şi nimic nu ţinea de dînsa!

Era ca o frunză căzută nu se ştie de unde, bătută de vînt şi asvîrlită când icĭ când colo.

In Paris Jeana umbla ca printr'un pustiŭ; împrejurul eĭ era numaĭ gol şi în cap nu avea nicĭ o idee.

Când trecu pe lângă zidul mirat din câmpia de trifoĭ, îşĭ aduse aminte.

Se uită la locul unde fusese lupta, locul unde Baluche şi tovarăşul luĭ fuseseră bătuţĭ şi puşĭ pe goană.

Işĭ vĕzu de drum şi trecu bariera.

Acecizariĭ o salutară prieteneşte, ca p'o cunoştinţă.

Ea le rĕspunse cu zîmbetul eĭ gingaş, trist şi obosit.

Toţĭ oameniĭ din cartier, lucrătoriĭ carĭ lucrează în prăvălie, slujnicile carĭ se duceaŭ să cumpere d'ale mîncăriĭ, serjenţiĭ de oraş, o salutaŭ prietenos.

O întîlneaŭ tot-d'auna la acelaş ceas dimineaţa, activă, curată şi elegantă cu rochiile eĭ bine-croite, cu cizmuliţele bine lustruite, cu pălăria simplă, dar aşezată cochet pe pădurea eĭ de păr.

Trecĕtoriĭ toţĭ admiraŭ umbletul eĭ regulat de şi era obosită; nu se jenaŭ ca să'ĭ arate simpatiile lor cu crâmpee de frase d'acelea caracteristice de carĭ aŭ auzit tot-d'auna fetele zbîrnîindu-le la urechĭ.

Jeana nu le asculta de obiceĭ, şi în ziua aceea nu le auzea de fel.

Nu'ĭ eşea din minte vorba pe care i-o aruncase Baudru în obraz:

— Bastardă!

Va să zică Baudru o luaseră de pe drumurĭ, o crescuseră de milă! Va să zică era adevĕrat tot ce bănuia ea de multă vreme.

(Va urma)

bine modelate picioruşele eĭ prinse în pantofĭ de piele aurită cu funde micĭ roze...

Copil încă, nevinovăţie întrupată, şi par'că totuşĭ se vedea într'însa ceva din femee...

Ochiĭ séĭ păreaŭ că cercetează, că întreabă, căutând în calea eĭ... Şi ce privirĭ fermecătoare pe sub genele lungĭ şi negre ale ochilor eĭ marĭ albaştri!...

De-o dată s'auzi un glas copilăresc, cristalin, tremurător însă, emoţionat, strigând din tufişul pe unde cotea cărarea:

— Zorino!...

Copila se opri...zîmbetul cel maĭ dulce înflori pe buzele eĭ rumene şi chipul i se lumină la razele uneĭ tainice mulţămirĭ sufleteştĭ...

— Aurel!...şopti ea şi cătă să vadă pe cel ce-o strigase, în timp ce, cu degetul pe buze, rîzînd, roşu la faţă de-o plăcere nespusă a inimeĭ, un băeţandru de vr'o 16 anĭ, făcea iţiĭ de după tufiş...

Admirabil tabloŭ subt ploaia razelor de soare, pe fondul verde-roşateç-bronzat al păduriĭ.

II

— A! te-am văzut acum, hoţule! strigă copila bătênd în palme, în timp ce umbrela cădea, ameninţând cu bastonul séŭ o ramură îndrăzneaţă ce s'atingea de pěrul Zorinceĭ.

— Zorino! zise băeţandrul şi sărind lângă dînsa, îĭ înconjură mijlocul şi o sărută pe obraz...

— Iar, Aurel? făcu Zorina c'un adorabil gest de imputare, trimiţêndu-ĭ însă o privire furişă, dulce, rěpuitoare... Ne învoisem par'că?...

— A! cum? făcusem vr'o învoială? rěspunse Aurel cu cel maĭ desăvîrşit accent de mirare, de necunoştinţă...

Zorina 'şĭ ridică umbrela şi pe jumětate acoperindu'şĭ faţa c'o graţie nespusă, îĭ grăi:

— O! da, făcusem... dar věd că nu te ţiĭ de vorbă... Doamne, ce-o să fie maĭ târziŭ, dacă de-acuma uiţĭ aşa de uşor!

Aurel se plecă şi pe sub umbrelă făcêndu'şĭ loc se opri drept în faţa copileĭ şi dulce o întrebă:

— Te-aĭ supěrat, Zorino? Dacă vreĭ, nu te maĭ sărut...Dar vezĭ tu, Zorino, nu ştiŭ de ce, când te věd, când ne găsim, ce'mĭ vine întâiŭ e graba asta d'a te săruta... De ce oare? Alt-fel crezĭ c'aş greşi? Uite, măcar şi acum...Ia pune mâna ta colea... la inimă... Vezĭ cum bate? De ec-o fi bătênd aşa Zorino?... A ta nu bate? Ia să věd?

Zorina se dădu înapoĭ însă, roşie, confuză, privind în pămênt, simţea că şi inima eĭ bătea tare şi nu ştia de ce.

Ce însemnaŭ bătăile astea, şi la Aurel, şi la dînsa?

— Pe urmă, maĭ ştiĭ tu, Zorino, că acasă nu mě gândesc de cât la tine şi ceva mě îndeamnă mereŭ să plec..... Unde? Uite, pe câmp aşa... Da de ce? Iaca nu ştiŭ... Insă ştiŭ atât că 'mĭ-e dor să te întâlnesc şi un gând par'că'mĭ spune: du-te, o s'o întîlneştĭ pe Zorina... Dar tu nu'mĭ spuĭ nimic, Zorino?

Ce iera să spuie? Sě simţia pentru întâia oară aşa de încurcată, căcĭ tot ce-ĭ spunea Aurel, îşĭ amintea că şi ea simţia: acelaş îndemn, acelaş neastâmpăr, acelaş dor şi acelaş gând....

— Haĭ să ne plimbăm, zise ea.

— Haĭ, Zorino...

Aurel era copil singur la părinţĭ. Iĭ creşteaŭ şi 'l învěţaŭ în casă cu guvernantă şi profesorĭ, iar la capătul anuluĭ îl duceaŭ la gimnaziŭ de'şĭ da examenul.

Crescut în absoluta neştiinţă a prematurelor cunoştinţĭ de lume ce aŭ toţĭ copii de etatea luĭ Aurel, şcolariĭ de pensioane şi de şcolĭ publice,—băiatul acesta era copil şi bărbat, copil la jocurĭ, bărbat când alăturea cu muma orĭ cu tatăl luĭ, asculta poveţele şi explicările lor. Nevinovăţia cea maĭ curată însă era fondul sufletuluĭ séŭ, pe care 'şĭ zugrăvia el simţirile şi acţiunile.

Părinţiĭ luĭ eraŭ prietenĭ cu părinţiĭ Zorineĭ, — în relaţiunĭ de lume la oraş, vecinĭ de moşie afară, şi Zorina, singură şi ea la părinţiĭ séĭ, era crescută cu toată grija şi iubirea ce insuflă adeseorĭ unicul copil.

In oraş se vedeaŭ de micĭ copiĭ adese orĭ; la ţară petreceaŭ vacanţele împreună, jucându-se, vorbind, plimbându-se, rătăcind prin pădure şi cutreerând câmpurile.

Care trecĕtor îĭ vězuse împreună şi nu cătase cu drag în urma lor? Care ţěranĭ nu'şĭ luaŭ căciula înainte-le şi nu ziceaŭ în-de-eĭ:

— Doamne, dă-le noroc, că mândri maĭ sunt, şi bunĭ, de'ţĭ vine par'că să-ĭ puĭ pe rană şi să'ţĭ treacă.

Intr'o zi, — era un an d'atuncea, — Aurel, într'un moment de pornire de care nu'şĭ dădu seamă nicĭ atuncĭ, nicĭ pe urmă, o strînse 'n braţe şi o sărută...

Zorina se roşi şi se supěră.... După două zile îl iertă, însă îmbrăţişările şi sărutările se iviaŭ din timp, în timp, cu asigurarea că nu vor maĭ începe, — ceea ce însemna că vor urma ca şi maĭ nainte.

Pe nesimţite inimile lor sě apropiaŭ şi'şĭ grăiaŭ de timpuriŭ fără să înţeleagă. Destul că unul fără altul nu puteaŭ, de îndată ce veniaŭ vacanţiile şi dulcĭ, nespus de dulcĭ eraŭ aceste vacanţiĭ, care treceaŭ aşa de curând...

Acum, din pricina uneĭ epidemiĭ care bântuia oraşul, copii aveaŭ încă o vacanţie, când abia se sfârşise, cea mare cum îĭ zice, dar şi ea din nenorocire, destul de mică pentru eĭ.

— Şi iar vacanţie... zise Zorina...

— Zěŭ ce bine-ĭ, Zorino, nu-ĭ aşa?...

— Păcat numaĭ de bieţiĭ copiĭ carĭ sunt siliţĭ să rěmână în oraş, căcĭ se înbolnăvesc rěŭ, dragă Aurel...

— Şi mor, sărăcuţiĭ; bine pentru noĭ şi rěŭ pentru eĭ, nu-ĭ aşa Zorino?

— Dar dacă ne-am îmbolnăvi şi noĭ, Aurel?... zise copila de-o-dată, oprindu-se în loc.

— Şi am muri şi noĭ?... urmă Aurel...

Amândoĭ se privíră, ochiĭ li se umplură de lacrimĭ şi se făcură galbenĭ ca turta de ceară.

— Unde şi cum ne-am maĭ vedea? zise Aurel...

— Nu maĭ vorbi, Aurel... Ce ne veni în gând... Ah! Doamne, ce rěŭ ar fi... şi lacrimile începură a-ĭ curge. Ce-ar face părinţiĭ noştriĭ?...zise ea apoĭ?..

— Ce-am face şi noĭ, Zorino?.. Să nu te maĭ věd?.. O! ce frică mi-aĭ vîrît în suflet!...Zorino! strigă băeţandrul şi-ĭ întinse braţele...

— Aurel!...

Amândoĭ se strânseră în braţe, în timp ce soarele le lumina zîmbetul şi le aurea frunţile...

Pentru întâia oară buzele lor se lipiraĭ cu sete, cu dor, în timp ce două ciocârli perechĭ se înălţaŭ de lângă eĭ, către soare, cu dulcĭ cântece de bucurie.

— Ce dragă 'mĭ eştĭ, Zorino...Ce dragă 'mĭ eştĭ!...

— Ce drag 'mĭ eştĭ, Aurel, ce drag îmĭ eştĭ!...

Apoĭ se deslipi de el şi plecă ochiĭ în jos...în timp ce inima eĭ bătea cu putere, iar lacrămile ce periseră, făceaŭ să-ĭ fie numaĭ genele puţin rourate.

— 'Mĭ eştĭ dragă Zorino...urmă Aurel. Vezĭ? Aceasta nu ştiam noĭ şi azĭ Dumnezeŭ ne-a pus în gură şi vorba, căcĭ în inimĭ ne pusese de mult iubirea... A iubi... Va să zică aşa este a iubi?... Ce dulce este a iubi!... Nu-ĭ aşa, Zorino... Şi te iubesc Zorino... Doamne, uite, ce bucurie e pe mine...Spune'mĭ, Zorino, nu este aşa că şi tu mě iubeştĭ?...

— Da, Aurel...te iubesc... Fiind-că am aflat ca şi tine, îţĭ spun şi eŭ, cum 'mĭ-aĭ spus şi tu...

— Şi vreĭ tu, Zorino, să ne luăm când om sfârşi şcoala şi când oĭ fi...eŭ doctor şi tu...Da tu ce-o să fiĭ atuncĭ, Zorino?

— Ştiŭ eŭ, Aurel? O să întreb pe mama...

— Ia să vedem, ce vreĭ tu să fiĭ?

— Eŭ?...Ce poate să fie o fată?...

— Ştiŭ una, Zorino, să fiĭ nevasta mea. Iaca ce aşĭ vrea eŭ să fiĭ tu.

Dar tu?

— Tot aşa, Aurel... N'o să ştiŭ să fiŭ alt-ceva...Şi apoĭ, de ce să fiŭ şi eŭ ceva, dac'o să fiĭ tu,—nu-ĭ aşa Aurel?

— Aşa-ĭ, Zorino... Doamne, ce drag îmĭ e să'ţĭ spuĭ că te iubesc!

Şi înlănţuindu-se, amânduoĭ frumoşĭ, amânduoĭ nevinovaţĭ, amânduoĭ cu iluziunile şi cu neştiinţa aceleĭ vârste pline de un farmec ce nu va maĭ fi gustat maĭ târziŭ, se perdură sub o boltă verzie bătând în roş bronzat în timp ce către soare ciocârliile urmaŭ să se înalţe cântându'şĭ cântecul...

***

Câţĭ n'avem amintirĭ de acestea, visur de altă dată, ce visurĭ aŭ rěmas?...

Zorina şi Aurel vor merge alăturĭ în viitor, pe calea vieţiĭ?

Cine ştie.

Câţĭ din noĭ am visat acest vis şi l'am vězut cu ochiĭ,—câţĭ?...

Copilărie, tinereţe, poezie, farmec, plăcerĭ fugětoare, himere...

Maĭ fericiţĭ, dacă nu le-am avea de loc...

Viaţa? — Deşertăciune şi decepţie.

Visurĭ, visurĭ! unde sînteţĭ! Unde? în amintirĭ depărtate...

Să visăm... să ne amintim.

Rădulescu-Niger.

1891, Ianuarie. Bolintin.

CRONICĂ

„TRAGERI PE SFOARĂ"

In cabinetul sěŭ de lucru
P. Carp, — ilustrul monoclist, —
Işĭ reazămă pe mână fruntea,
Cu ochĭul gânditor şi trist.
In mintea sa întunecoasă,
Zbor gândurile cu toptanu:
Cum ar putea trage pe sfoară,
Pe generalul Manu!

*

In vremea-aceasta, generalul,
Sucindu-şĭ sumbru barbişonul,
Şi crunt ca'n faţa uneĭ oaste,
Pe când purta la mâinĭ galonul,
Cu ochiĭ injectaţĭ de ură,
Ca un ne'nduplecat Satrap,
Gândea la tragerea pe sfoară
A bietuluĭ P. Carp!

*

Iar în palat Regele Carol, —
Pigmalionul Românieĭ, —
Sunând un pumn de banĭ, ca Iţic
Zaraf, în uşea prăvălieĭ, —
Gândind la Carp, gândind la Manu, —
Ce sunt aĭ tronuluĭ copoĭ, —
El cugetă cum o să'ĭ tragă
Pe sfoară........ pe-amândoĭ!

Tradem.

O ARTISTĂ CU VIITOR

Suntem totd'auna fericiţĭ, când vedem numele de român purtat cu fală în streinătate şi când artiştiĭ, fiĭ şi fiice aĭ ţăreĭ noastre, ajung cu perfecţionarea talentuluĭ lor până la a provoca admiraţiunea streinătăţeĭ.

Avem pe Teodorini, pe Gabrielescu şi alţiĭ carĭ culeg lauriĭ celor două continente în arta cântuluĭ; acum se ridică o nouă stea, D-ra Natalia Plesnilă, care farmecă prin arta cu care mânuieşte clapele claviruluĭ.

Publicăm cu mândrie următoarea scrisoare ce primim din Viena de la un călător român asupra meritelor D-reĭ Plesnilă, o copilă de 18 anĭ:

Viena 10/22 Februarie 1891

Domnule Director,

Trecênd prin acest oraş pentru a mě duce la Nizza, m'am oprit câte-va zile ca să admir tot ce este de vězut în acest oraş.

Un amic, care locuieşte de maĭ mult timp aicĭ, îmĭ servea de călăuză.

Trecênd pe dinaintea conservatoruluĭ de muzică al societăţeĭ amicilor arteĭ muzicale, amicul meŭ mě invită să intrăm, căcĭ cunoaşte pe profesorul Schmidt, care are o elevă româncă, de care e mândru.

Auzind aceasta, am fost foarte viŭ impresionat şi am primit invitaţia amiculuĭ meŭ. Mě voiŭ abţine de a descrie conservatorul, căcĭ toată preocuparea mea era de a cunoaşte pe D-ra Natalia Plesnilă, al căreĭ talent şi artă în piano pasionaŭ pe amicul meŭ.

O vězuiŭ. E încă o copilă, fragedă şi drăgălaşe, şi după cum aflaĭ maĭ târziŭ, e abia în vîrstă de 17—18 anĭ. La 14 anĭ absolvise conservatorul din Bucureştĭ luând premiul I; iar la 17 anĭ, la concursul din 1890, căpătă la conservatorul de aci diploma de maturitate artistică, premiul I şi o medalie de aur. In mod escepţional, i se acordă şi o medalie de argint, ca distincţiune şi pentru conduita-ĭ exemplară.

M'am interesat să cunosc toate amănuntele carierei muzicale a D-reĭ Plesnilă şi, pentru aceasta, profesorul Hans Schmidt a avut amabilitatea de a mě prezenta eleveĭ, saŭ maĭ bine fosteĭ sale eleve, care azĭ stă numaĭ în Viena pentru a consulta celebrităţile muzicale.

D-ra Plesnilă a avut buna-voinţă de a'mĭ da următoarele date:

D-sa e fiica D-luĭ căpitan G. Plesnilă, din Galaţĭ, şi nepoata senatoruluĭ Ioan Plesnilă.

La 1887, la vîrsa de 14 anĭ, a absolvit conservatorul din Bucureştĭ obţinând premiul I; iar asupra succeselor sale la conservatorul de aci, daŭ mărturie următoarele acte, pe care am cerut voie D-reĭ Plesnilă ca să le traduc şi să le supun cunoştinţeĭ numeroşilor D-v. cititorĭ:

Conservatorul de musică şi declamaţiune

al

Societăţeĭ amicilor musiceĭ în Viena

Absolventeĭ şcoaleĭ de piano, D-ra Natalia Plesnilă, i s'a recunoscut la concursul public al anuluĭ 1889-90 premiul I şi i s'a acordat medalia corespunzătoare.

Drept care acest certificat

Pentru direcţie,

Directorul **I. Helmesberger.** — Secretarul general **L. A. Zellner.**

CONSERVATORIUL

Societăţeĭ amicilor musiceĭ din Viena

Certifică prin aceasta că D-ra Natalia Plesnilă născută în Galaţĭ, în etate de 17 anĭ, a terminat cu succes eminent cursul regulamentar de piano — curs ales de D-sa în această instituţiune, a frecuentat cu sirguinţă cele-l'alte cursurĭ şi exerciţiĭ, s'a supus examenelor prevězute de statut şi a dobândit la concursul public din 1890 premiul întâiŭ.

Drept care s'a eliberat eleveĭ maĭ sus numite, la eşirea sa, această diplomă ca certificat de dobândirea maturităţeĭ artistice.

Viena, 12 Iulie 1890

Preşedintele societ. amicilor musiceĭ **Principe de Metternich**

Directorul conservatoruluĭ **I. Hellmesberger**

Secretarul general **L. A. Zellner**

Iată şi un certificat special al profesoruluĭ Schmidt, al căruĭ curs a urmat viitoarea stea în arta musicală:

CERTIFICAT

Am deosebita plăcere de a certifica că D-ra Natalia Plesnilă posedă un talent extraordinar pentru piano.

Capacitatea sa în arta claviruluĭ se constată maĭ cu seamă prin împrejurarea că D-sa, supunându-se la concursul public pentru premiul Conservatoriuluĭ din Viena, a obţinut în unanimitate premiul (întâiŭ) de distincţiune, conferindu-i-se medalia de aur şi diploma de capacitate.

Talentul D-reĭ Plesnilă ne îndreptăţeşte a spera şi în viitor resultate şi maĭ marĭ de cât acelea pe care le-a obţinut ca elevă a acestuĭ Institut.

D-ra Plesnilă printr'un studiŭ neobosit poate să devie o adevěrată artistă în piano, debutând cu siguranţă în Concerte şi este în stare de a resolva cu uşurinţă cele maĭ dificile probleme de artă.

A veni în ajutorul D-reĭ Plesnilă, spre a-şĭ putea urma studiile, ar fi cu atât maĭ util, cu cât D-sa ne oferă cea maĭ frumoasă perspectivă în obţinere de resultate strălucite.

Viena, Decembre 1890.

(L. S. (Ss) **Hans Schmitt**

Profesor la Conservatorul din Viena, membru al Coruluĭ bisericeĭ Curţeĭ Imperiale şi Regale, decorat cu medalia *Bene-Merenti* de aur cu Coroană.

Se umple inima de bucurie şi cred că toţĭ româniĭ vor împărtăşi acest sentiment, când mě gândesc la viitorul strălucit care aşteaptă pe această tînsră artistă şi la fala ce ea va adăoga numeluĭ de român

Un călător român.

BAIA MITRASEZWSKI

4, Strada Poliţieĭ, 4.

Stabilimentul de băĭ este deschis în toate zilele de la 6 dimineaţa până la 7 seara.

Pentru dame băile de vapor sunt deschise în toate Marţile şi Vinerile de la 6 dimineaţa până la prânz.

Băile calde sunt în toate zilele la disposiţia onoratuluĭ public.

TIPOGRAFIA THOMA BASILESCU

BUCURESTI

111, BULEVARDUL ELISABETA, 111

SPECIALITATE IN LUCRĂRI COMERCIALE

REGISTRE, ADRESE, COMPTURI, CIRCULĂRI, etc.

ZIARE, REVISTE, AFIŞE, PUBLICAŢIUNI, BROŞURI, INVITAŢIUNI, CĂRŢI DE VIZITĂ

ŞI TOT FELUL DE IMPRIMATE ATINGĂTOARE DE ACEASTĂ ARTĂ

SE EFECTUEAZĂ PROMPT ŞI CU PREŢURI FOARTE MODERATE

De vînzare pe proprietatea Racoviţa în apropiere de *gâra Balşĭ*, pădurĭ în întindere marĭ şi micĭ, calitatea de stânjenĭ.

De vînzare loc viran 36 metri faţadă 72 adâncime, situat *str. Dreaptă, Nr. 20*.

De închiriat dependinte de locuit, pivniţe, grajdurĭ de 20 caĭ şi şoprone, în *Calea Victorieĭ* cu eşire pe strada Sebastopol.

A se adresa la proprietarul domiciat *str. Dionisie, 56.*

A. L. PATIN

Bucurescĭ, 24, Calea Victorieĭ, 24, Bucurescĭ

MARE DEPOSIT

de Piane, Pianine, Orge şi

PHISHARMONICE

sistemele cele maĭ nouĭ & perfecţionate

Contrabase, Guitare, Mandoline, Zithere, Flaute, Piccoline, Clarinete, Ocarine, etc. de la cele maĭ eftine până la instrumente de concert.

Viorĭ mute de studiŭ, Arcuşe, Coarde foarte bune şi durabile, Tocurĭ de viorĭ, Viole, Violoncele şi toate accesoriile la aceste instrumente.

ARISTOANE

PHONIX Cel maĭ perfecţionat instrument cu tonurĭ de oţel, mecanica de fier şi cu o mare colecţiune de ariĭ române şi streine.

— Soliditatea Phönixuluĭ garantată. —

MUZICE de MASĂ

simple şi combinate, cu ariile cele maĭ noĭ române şi streine.

Diverse objecte de fantasie cuşi fără Muzică pentru Cadourĭ.

— NOTE MUZICALE —

Pianinele se închiriază şi se vênd plătibil în rate lunare.

Preţurile foarte strict calculate.

VINUL DE QUINIUM LABARRAQUE

aprobat de Academia de Medicină din Paris, este resumatul, condensaţia tutulor principiilor active ale chineĭ. « Câte-va grame de quinium produc acelaşĭ efect ca maĭ multe kilo de chinina. » (ROBIQUET, Profesor al Şcoleĭ de Farmacie din Paris.)

« După ce am căutat mult timp un tonic puternic, l'am găsit în quiniumul D-tale, pe care'l consider ca reparatorul fără seamăn al constituţiilor sleite. » (Dr CABARET.)

« **Vinul de Quinium Labarraque** *este complinirea cea maĭ folositóre a chinineĭ în tratarea frigurilor. Efectele sale sunt maĭ cu deosebire notabile în frigurile vechĭ de acceseşi'n cahexia palustră.* (BOUCHARDAT, Profesor la Academie.)

Fabr, L. FRERE, 19, Rue Jacob, Paris.
IN TÓTE FARMACIILE

PASTA DE DINŢĬ DE BOTOT şi Adevĕrata APA de BOTOT

Singurul Dentifrice aprobat de ACADEMIA de MEDICINA din PARIS

17, Rue de la Paix, PARIS

Se vînd la toţĭ barberĭ şi parfumeriele din Bucurescĭ şi din ţara.

ALB. SPIC. — SUCCESOR

F. NOVAK

Mare Depoŭ DE PIANE

singurul reprezintant al fabricelor **Steinway New-York** *Schiedmayer Bechestein, Schiedmayer Fiu E. Kaps etc.* [Alăturĭ cu Hotelul Imperial].

NB. F. Novak previne Onor. Public că primeşte plata pentru Piane şi în rate lunare.

PREPARAŢIUNI pentru şcoala militară. Se primesc şi internĭ

G. BUZOIANU, PROFESOR, CRAIOVA.

Grands Vins de Champagne

HEIDSIECK Cie

REIMS. — Casă fondată la 1785. — REIMS

— Furnisorĭ de la 1818 a M. S. Impĕr Germanieĭ —

Monopol, Monopole sec, Dry Monopole

se găseşte la d-niĭ: F. Bruzzesi, Iorgu Constantinescu, Corneliu Daniilescu, George Kosman, Marinescu-Bragadir, I. I. Oswald, Gustav Rietz, Petre Stoenescu, Ioan Ţeţu succ. luĭ I. Ovessa şi în toate hotelurile şi restaurantele de întâiul ordin.

REPREZENTANT

VICTOR KUBESCH

Bucureştĭ. — Str. Academieĭ, 1. — Bucureştĭ.

După scurtă întrebuinţare devine indispensabil ca PASTĂ de DINŢI.

Frumuseţea Dinţilor { NOUA **Crême-Glycerin** americană pentru *Dinţĭ* aprobată de consiliul sanitar.

KALODONT

de la fabrica F. A. SARG's Sohn & C-nie O. Viena

Furnisorĭ aĭ Curţeĭ I. R.

Se găseşte la Droguerile: *I. Ovesa, Brus*, la Farmaciile *Brus* (Calea Victorieĭ), *I. Czeides* (Strada Colţeĭ), *V. Thüringer* (Calea Victorieĭ), *Frantz Zeidner* (Calea Victorieĭ), *E. I. Rissdörfer* (Strada Carol I), *I. A. Ciura* (Strada Lipscanĭ) şi la D-niĭ *Gustav Rietz, Ioan Ţeţzu* Sr., C. Gersabek şi *G. Apostoleanu*.

Representanţĭ şi *Depositar* pentru România la D. **VICTOR KUBESCH**, Bucurescĭ, strada Academieĭ, 1, *cereţĭ numaĭ* „**Kalodont luĭ Sarg**" *şi feriţi-vĕ de contrafacerĭ.*

---

2 ORE Sunt de ajuns ca să vĕ SPALAŢI RUFELE

fie ele cât de multe, în chipul cel maĭ perfect posibil la *atelierul mecanic din Strada Isvor, Nr. 56*, proprietatea **D-luĭ Iordache N. Ionescu**, *(Restaurator)*, care, cu ocazia expoziţieĭ Universale din Paris 1889 a putut alege cele maĭ ingenioase maşinăriĭ ce inteligenţa omenească a putut produce până azĭ, adică:

a spăla şi călca repede, bine şi cât se poate de eftin. Şi ce e maĭ important este că rufa (elegantă saŭ simplă) se usează de 50 de orĭ **maĭ puţin** de cât fiind spălată prin mână de spălătorească, fapt ce se poate constata la ori-ce moment. — Sistemul d'a spăla rufele în sodă, clor, etc, afară de săpun, este cu totul înlăturat.

Doamnelor şi Domnilor **Directorĭ de pensionate, D-lor Restauratorĭ, Hotelierĭ, Friserĭ**, etc., acest atelier le poate aduce imense serviciĭ sub toate rapoartele.

— SE PRIMESC ŞI ABONAMENTE —

---

900 Venit fix

francĭ pe an, cu **1000 fr.** plătibilĭ lunar. **Nu e joc.** Capital cu desăvêrşire garantat prin **titlurĭ de 1-a ordine.** Se primeşte **părţĭ de câte 200 fr.** A se cere scrisoare la Dir. **Participation**, 56, rue de la Victoire, **Paris.**

Un premiŭ de toată frumuseţea

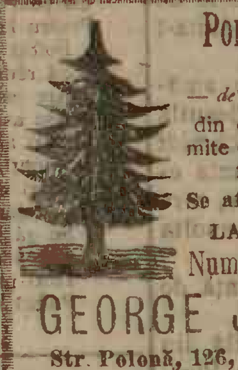
Un premiŭ de toată frumuseţea consistând din romanul FEMEEA MORTULUI, apărut acum complect în două volume (49 fascicole marĭ) carĭ costă **2 leĭ 50 banĭ**, se dă fie-căreĭ persoane care se va abona la noua revistă **„MONITORUL UNIVERSAL LITERAR."** — Această revistă deşi costă numaĭ **5 leĭ pe an**, apare în *fie-care Duminică*, în 16 paginĭ text şi cu frumoase ilustraţiunĭ, aşa că pentru neînsemnata sumă de 2 *leĭ 50 banĭ* pe **an**, abonaţiĭ pot avea o publicaţiune periodică ce aduce o materie literară din cele maĭ bogate şi alese, varietăţĭ ştiinţifice, cronicĭ, fantesiĭ beletristice, poesiĭ, etc.

„Monitorul Universal literar" va publica numeroase şi interesante sarade, rebusurĭ, probleme etc., decernând şi premiĭ la deslegătorĭ. — **„Monitorul Universal literar"** începe acum publicarea mult interesantuluĭ şi mişcătoruluĭ roman *„O Femee fără Inimă"*, care va produce cea maĭ mare sensaţie.

Premiul consistând din romanul complect FEMEEA MORTULUI se va da numaĭ d-lor abonaţĭ carĭ se vor înscri în cursul acesteĭ lunĭ, plătind costul abonamentuluĭ de 5 leĭ pe an. (Pentru d-niĭ abonaţĭ din provincie 5 leĭ şi 55 banĭ, adică 55 banĭ pentru a li se putea trimite imediat premiul *franco* şi *recomandat*. Orĭ-ce persoană care ne va procura *cincĭ* abonaţĭ are drept la un abonament *gratis* pe un an cum şi la *premiul* de maĭ sus.

Monitorul Universal literar apare în editura d-luĭ *A. Davidescu*, librar şi tipograf, şi se află de vênzare şi *cu numĕrul* la toţĭ vênzătoriĭ şi depositariĭ de ziare din capitală şi din districte. — **Un exemplar 10 banĭ** în toată ţara.

Cererile de abonament cum şi baniĭ se vor adresa la administraţia **Monitoruluĭ Universal literar, strada Lipscanĭ** *(Hanul cu Teĭ No. 18)* **Bucureştĭ.** Fascicula 1 şi 2 din premiu se trimete gratis şi franco la orĭ ce persoană care le va cere.

Pomĭ Roditorĭ

ALTOIŢI

— de diferite specii —

din cele maĭ renumite calităţĭ şi de diferite etăţĭ.

Se află de vênzare

LA GRADINA

Numită BRĂSLEA

GEORGE JOANID

Str. Polonă, 126, sub. Icoanei

D-niĭ amatorĭ din Capitală şi din districte, care vor dori a avea catalogul, sunt rugaţĭ a se adresa prin epistole la zisa grădină şi îndată li se vor trimite.

Iscăliturile rugăm a fi cât se poate de descifrabile.

Preţurile prevĕzute în catalog le am redus la jumĕtate.

Timpul plantatuluĭ pomilor pentru primăvara fiind sosit, d-niĭ amatorĭ sunt rugaţĭ a grăbi trimiterea comandelor d-lor, de oare-ce cu cât pomiĭ se vor planta maĭ de timpuriŭ cu atât este maĭ bine.

Pharmacie!

Assistent cu cele maĭ bune certificate caută post în capitală. Oferte sub „Pharmacie" la Administratia acestuĭ ziar.

La „Malacoff"

1, Strada Lipscanĭ, 1

Am primit un asortiment mare de florĭ şi pene pentru teatru, balurĭ, nunţĭ şi serate;

Buchete de Saloane. Plante asiatice. Vasurĭ fine pentru Salóne şi Mese, precum şi lucrurĭ de porţelan şi multe cadourĭ maĭ frumoase şi cu preţurĭ fórte moderate.

Am maĭ primit un asortiment mare de Mănuşĭ pentru balurĭ şi nunţĭ qualitate supra-fină, precum un mare depoŭ de apă de Colonia veritabilă Iulichi Platz No. 4.

PALATUL „DACIA-ROMÂNIA"
Str. Lipscanĭ No. 1
La Malacoff J. KUHNEL.

De Vênzare Eftin

Un postament de Moară duplă, pe pietre franţuzeştĭ de 42 zoll, sistemul cel noŭ cu transmisiune pe curele, foarte puţin uzat şi complect.

Depus în Bucureştĭ, strada Sfinţiĭ Apostolĭ, Nr. 28.

Doritoriĭ se vor adresa la d. Ludovic Csabaz, str. Pensionatu, 15, Bucureştĭ.

Se caută UN CEASORNICAR şi un GIUVAERGIU. A se adresa la D. Marinescu, la Constanţa.

AVIS

In vederea apropiereĭ ierneĭ Compania de Gaz are onoare a invita pe d-niĭ Abonaţĭ să bine-voiască a preserva în contra friguluĭ comptoriĭ d-lor, învelindu-l cu o pătură de lână saŭ de pâslă pentru a evita congelaţiunea apeĭ conţinută într'ênsiĭ, precum şi întreruperĭ eventuale a iluminăreĭ.

Director, Tassalui

DINŢI — H. GOLDSTEIN — DINŢI

Atelier de Dinţĭ Americanĭ

87, STRADA LIPSCANI, 87

Vis-à-vis de farm. d-luĭ Roşt, lângă grădina Sf. Gheorghe

Dinţiĭ parţial şi denturile complecte se înlocuesc cu cel maĭ finĭ dinţĭ Americanĭ, lucraţĭ în Aur, Cautchuc, şi Celuloid, făcênd acelaşĭ serviciŭ şi avênd aceiaşĭ culoare ca şi ceĭ naturalĭ.

Dinţiĭ se curăţă cu multă uşurinţă dându-le culoarea lor naturală.

Dinţiĭ se plumbează cu cele maĭ solide plombagiurĭ cu garanţie de a nu se maĭ strica şi fără cea maĭ mică durere.

Se primesce orĭ-ce reparatură de această specialitate

Preţurĭ moderate.

DE INCHIRIAT, locul pentru depozite de Cherestele, Lemne de focŭ şi altele din Bucureştĭ strada Basarabŭ, alăturĭ cu intraria la magadia de mărfurĭ a Găriĭ de Nordŭ şi vizavĭ de fabrica de bere Luter, în care actualmente este depoul de cherestele al d-lor Mayer Cohen, avênd pe dânsu casa de locuinţă, grajd de caĭ, maĭ multe şoproane, şi linie ferată de intrarea vagoanelor C. F. R. pentru încărcare şi descărcare, se dă cu chirie de la 23 Aprilie 1891. Doritoriĭ se vor adresa la D-nu Mateĭ Hristescu, Bucureştĭ strada Sfinţiĭ-Voivodĭ Nr. 56 saŭ direct la proprietar Costache I. Fotescu în Câmpina. **K. I. Fotescu.**

GRADINA

N. Sc. GHICA

Dirigiată de M. BAYER

BUCURESCI

Str. Romană, 118 (fost 81 b.

CEL MAI MARE

Stabiliment de Floricultură

Mare asortiment de plante exotice şi floribile. **Specialitate** pentru confecţionarea a tot felul de buchete, coroane, guirlande, paniere, vasurĭ, etc. etc.

— Preţurile foarte moderate. —

De vênzare UN LOC cu două feţe, una în calea Plevneĭ, Nr. 57 şi cea-l'altă faţadă pe cheiul Dâmbovitei. A se adresa strada Virgiliu, Nr. 3.

ARCHITECT

Primeşte facerea de

Planurĭ pentru caşe

Devisurĭ, etc.

Scrisorĭ sub: A. MANU

Bariera Victorieĭ

Strada Jianuluĭ Nr. 7

CURELE de Transmisiune

Prima calitate englezească

FURTUNI de CAUCIUC

toate articole pentru maşine: Asbest. Manometri

STOFE pentru nivel, robinete şi Ventile de abur, Bumbac pentru şters.

POMPE PENTRU VIN

cu preţurĭ foarte reduse în Depositul fabriceĭ

Otto Harnisch 39, Strada Academieĭ, 39 vis-à-vis de Ministeriul de Interne

Preţurĭ reduse — Preţurĭ fixe.

ALBERT BAUER

CONSTRUCTOR DE MORI

Biuroŭ technic — BUCURESCI — Str. Colţeĭ, 49

MORI — FABRICI DE SPIRT — FABRICI de LEMNARIE — FABRICI DE SCROBEALĂ

Maşinĭ pentru tot felul de industrie. Maşinĭ de aburĭ, Turbine, Roate hydraulice, Deposit de unelte şi objecte de exploatare pentru fabricĭ în tot felul. Pietre de Moară. Instalaţiunĭ de lumină electrică. Fabricaţiune de Curele de piele.

(Cataloage şi preţurĭ curente la cerere gratis şi franco).

Medicament necesar şi sigur pentru boale de stomac şi consecinţele lor!!!

Conservarea sănătăţeĭ se basează în principiŭ numaĭ pe întreţinerea uneĭ digestiunĭ bune, căcĭ aceasta este condiţia fundamentală a sănătăţeĭ şi a buneĭ stărĭ corporale şi spirituale. Cel maĭ bun medicament de casă pentru regularea mistuireĭ, spre a obţine un sânge sănătos şi a depărta părţile stricate ale sângeluĭ, este numitul

BALSAM DE VIAŢĂ AL D-ruluĭ ROSA

Acest balsam preparat numaĭ din plante cu principĭ active escelente asupra stomacului, este probat ca neîntrecut la toate boalele, carĭ resultă din indigestiune, adică la lipsa de apetit, răgăeală cu acrime, flatuosităţĭ, vĕrsăturĭ, durerĭ şi cârceĭ de stomac la încărcarea stomaculuĭ, hemorozĭ, la hypocondrie, melancolie, etc., şi a devenit în urma miilor de însănătoşirĭ un medicament indispensabil pentru casă.

Flaconul mic 1 leŭ 50 banĭ, flaconul mare 3 leĭ.

DEPOUL GENERAL PENTRU TOATA ROMÂNIA:

Victor Thüringer, farmacia la „Ochiul luĭ D-zeŭ"

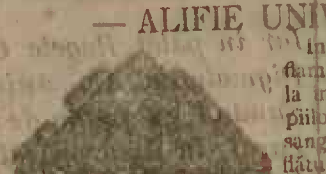
Bucurescĭ. — 126, **Calea Victorieĭ, 126.** — Bucurescĭ

Se găseşte asemenea în toate farmaciile.

NB. Balsamul d-ruluĭ Rosa, aprobat de Onor. Direcţiune al serviciuluĭ sanitar superior, şi înmatriculat cu marca alăturată în contra imitaţiuneĭ se trimite la cererĭ francate, însoţite de mandat poştal în orĭ-ce localitate din ţară.

Tot aicĭ se află:

— ALIFIE UNIVERSALĂ DE PRAGA —

întrebuinţarea cu strălucit succes în contra inflamaţiunilor, ranilor şi umflăturilor, spre exemplu: la împietrirea mamelelor (ţîţelor), la înţărcarea copiilor (prin oprirea laptelui) la abcesse, umflăturĭ sangulare, la cancer, beşicare puruioase, la ... umflăturĭ anghiilor ..., la umflăturile reumatice, scrântelĭ la mânĭ crăpate. — **Dosa Lu. 1.**

DEPOUL DE FABRICAŢIUNEĬ

B. FRAGNER

Farm. la „Vulturul Negru", Praga 203-III.

Bucurescĭ. — Tipografia Thoma Basilescu, Bulevardul Elisabeta, 111.